

PUSULA

Haziran 2014 - Sayı : 1

**BEYDAĞ CUMHURİYET
ANADOLU LİSESİ**

**BEYDAĞ CUMHURİYET
ANADOLU LİSESİ**

Haziran 2014 - Sayı : 1

PUSULA

Kurum adına imtiyaz sahibi:

Devrim TÜRKŞEN
Okul Müdürü

Yazı İşleri Müdürü

Editör / Dergi Tasarım :

Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni
Haluk SEYİT

Emeği Geçen Değerli İnsanlar:

Semanur CANLI
Ahmet ÇAMCI
Şerife ÇAKALOLUK

Kapak Resmi:

Cansel KARABULUT

Arka Kapak Resmi:

Hazel SÖNMEZ

**Yaşasın Don
Kışotluğa
soyunanlarla
Sancho Panzaların
kardeşliği...**

PUSULA'nın serüveni

Bu dergi ellerinin arasında, çünkü o senin için yazıldı, senin düşünce dünyana girebilmek, yani zihin perdelerinde farklı görüntüler oluşturabilmek için... Ve inan bana, bu hiç de kolay olmadı. Bu dergi fikri nereden çıktı tam olarak hatırlamıyorum bile. Bir öğrencim, sanırım şuna benzer bir şey söyledi: “Okulda neden bir dergi çıkarmıyoruz hocam?” Belki hiçbir öğrencim böyle bir soru sormamıştır. Bu, şu an derginin çıkış serüveni için uydurduğum bir hikayedir ya da bir zihin yanılsaması. Böyle duyarlı, hevesli, yerinde duramayan öğrencilere doyamamış bir öğretmene zihninin oynadığı tatlı bir oyun. Her nasıl olursa olsun, elindeyse bu dergi bir itici güç bizi harekete geçirmiş, gecelerimizi yorgun gözlerle sabah ettirmiştir... Sözün en öz hali bu...

Beydağ Cumhuriyet Anadolu Lisesi 1985 yılında kurulmuş, İzmir’ in köklü okullarından biri. Böyle bir okulun her yıl en az bir okul dergisi çıkartması gerekirken, bu yılın ardında kalan 29 yıl içerisinde kaç okul dergisi çıkartılmıştır? Bu sorunun cevabını bildiğim ve aynı sorunun altında kendim de kalamamak adına harekete geçmeliydim. Okul tanıtımı için düşündüğüm kısa film ve bir türlü vazgeçemediğim kronik hastalığım haline gelmiş tiyatro çalışmamın yanına bunu da ekledim. Sancılı bir süreçti doğrusu, epey vakit harcadık öğrencilerimle. Gönüllü bir mesaiydi bizimki. Bütün bunları yazarken rahat olduğumu zannetmeyin, müthiş bir rahatsızlık hissi var içimde. Ama duyurmak istiyorum bazı gerçekleri, hani şarkıda diyor ya : “Sussan olmuyor susmasan olmaz.” Tam anlamıyla böyle bir ikilem arasında kalıyor insan. Bu çalışmalar, daha organize ve daha çok kişinin taşın altına elini koyduğu bir çalışma olsa bu denli yorucu olmazdı, diye düşünüyorum. Neyse, dilim yine sivrilmeye mi başlıyor ne?

İstiyorum ki, birkaç öğrenciyle hazırladığım bu dergi bu okulun çatısı altındaki herkese bir örnek olsun. Bizimki deli cesaretiyle girişilmiş amatörce bir çalışma. Bu çalışma sırasında birçok okul dergisi inceledik, ilk tespitim şu oldu: okulların büyük bir çoğunluğu dergilerini profesyonel yazarların yazılarına, gazete haberlerine, internette dolaşan yazılara vs. ayırmışlar. Kendi adıma bu yaklaşımı, yani kopyala yapıştır mantığını, bir okul dergisine yakıştıramadım. En önemsedğim konu da bu oldu; zaten bizi en çok zorlayan da, her şeyiyle bizim dergimiz olsun, düşüncesi değil miydi? Beydağ Cumhuriyet Anadolu Lisesi’ nin bu dergiden yana övünebileceği bir şey varsa o da bu dergideki tüm yazıların bize ait olmasıdır. Bu anlamda yazısı yayımlansın veya yayımlanmasın bana yazısını teslim etmiş olan tüm öğrencilerime teşekkür ederim. Elimize yüzlerce diyebileceğim kadar yazı geldi, yazı ekibimle (Semanur CANLI, Şerife ÇAKAKOLUK, Ahmet ÇAMCI) hummalı bir çalışma içerisinde girerek dergide yayımlanabilecek yazıları seçtik. Uzun bir okuma süreciydi bu. Tabi gelen metinlerin kağıt üzerinden dijital ortama aktarılması sürecinin de ne kadar yorucu olduğunu...

Neyse... Yordum seni galiba. Bunca çabanın, yorgunluğun ardından sitem ya da övgü yüklü cümleleri bize çok görme.

Derginin ismini ile ilgili çalışma yaparken bir sürü ismin arasından PUSULA’yı daha yakın hissettim vermek istediğim mesaja, çünkü ünlü şair Fazıl Hüsnü DAĞLARCA’nın: “Sanat bir saat gibi içinde bulunduğumuz zamanı, bir pusula gibi gideceğimiz yönü göstermelidir.” sözünün doğruluğuna sonuna kadar inanıyorum. Elindeki derginin gerçek bir PUSULA gibi sana yön göstermesi, senin yolunu aydınlatması ve seni harekete geçirmesi dileğiyle...

Son olarak, PUSULA’nın eline geçmesini sağlayan herkese teşekkür ediyorum.

*Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Haluk SEYİT*

*Sevmene zaman kalmadan geldi ayrılık günü,
Unutmayı öğrenmeden unuttum seni...
Masum sevgimin sıcaklığını
Soğuk ihanetin aldı benden...
Garip bir hüznün kaldı geride
Anlatamadığım , anlayamadığım...
Yaprakları döküldü hayallerimin,
Dalları kırıldı bir bir umutlarımın
İlk aşkım , ilk kırgınlığım...
Unutmayı öğrenmeden unuttum seni!*

Funda TUTAR 12-C

GÜZEL SÖZLER

- 1)Gerçek olan doğruluk değil hakikattir.**
- 2)Bazen insan mutlu olmayı isterse en güzel mutluluğu sevdiklerinin yanında bulur.**
- 3)En güzel hatıralar geçmişte yaşanan güzel anılardır.**

Nazlı YEŞİL 9-D

Hayallerim ve Umutlarım

Bütün gece uyuyamadım, sürekli döndüm durdum yatağımda.”Acaba sonuçlar nasıl gelecek? Güzel bir üniversiteye gidebilecek miyim?” bunları düşünmekten gözümde uyku girmede. Anca sabaha karşı uyuya kalmışım.

Annem her zaman ki gibi beni “meleğim” diye uyandırdı. Asıl ismim Elif olmasına rağmen annem bana hep bu şekilde seslenir, tabi ki babamda annemin arkasından bağırır “uyanmadı mı bu baş belası yine” diye. Çoğu zaman baş belası kelimesini duyunca moralim bozulur, üzüldüm ama bu gün hiçbir şey moralimi bozamaz.

Odamdan çıkıp elimi yüzümü yıkadım. Annem her

zaman ki gibi kahvaltıyı hazırlamıştı ama benim heyecandan tek bir lokma bile yiyecek halim yok. Annemin zorlaması ile bir dilim ekmeği bile zorla bitirip dışarı çıktım. Mahallemizde sadece tek bir evde bilgisayar var oda Murat abinin bilgisayarını. Hemen onların evine gittim, biliyorum sonuçların açıklanmasına bir saat var ama ben yine de gitmek istedim belki daha önce açıklarlar sonuçları diye. Evlerine gittiğimde Nimet teyze ile Murat ağabey kahvaltı yapıyorlardı. Nimet teyze beni de çağırdı kahvaltıya ama ben istemedim. Biran önce sınav sonucumu öğrenmek istiyordum. Onlar kahvaltılarını bitirdikten sonra Murat ağabey bilgisayarın başına geçip sınav sonuçlarının açıklanacağı siteye girdi ama henüz açıklanmamıştı. Yarım saat daha beklemem gerekiyordu sadece yarım saat ve daha sonra eğer kazanmışsam anneme koşacağım eminim benimle gurur duyacak, çok sevinecek ama babam, onun buna sevineceğine hiç sanmıyorum.

Yarım saat sonra Murat ağabey siteye tekrar girdi. Gereklili olan bütün şifreleri yazdıktan sonra yeni sayfa açıldı. Gözlerim tek bir noktaya sabitlenmiş bir şekilde dona kaldım ”TEBRİKLER KAZANDINIZ”. Ben donmuş bir şekilde ekrana bakakalmışken Murat ağabey beni tebrik ediyordu.

“Aferin sana Elif Özel Fatih Kolejini kazanmışsın hem de tam burslu olarak.”

Burçin YILDIZ 12-A

*Küçücük elleriyle
Geldi gözlerimin içine
Öylecesine üzgün ki
Mendil satamadım diye*

*Gelip de gittim yanına
Kalbim acıdı bir yanda
Aşık oldum ben ona
Yokşul bir çocuğa.*

Nazlı YEŞİL 9-D

SONBAHAR

*Ağaçlarda üç beş yaprak görülüyor
Rüzgârın gelmesini bekler bir şekilde boyunlarını bükmüşler
Rüzgâr geliyor yapraklar dalından kopmaktan korkar gibi sıkıca tutunmuşlar
Rüzgar sağdan esiyor soldan esiyor
Yaprak amaçsızca direniyor, umutsuzluğa kapılmaktan korkuyor
Direniyor, direniyor artık dayanma gücü yok o küçücük narin uzvunda
Sararmış hastalıklı bir insan gibi bırakıveriyor
Yedi ayını geçirdiği sevdiğini
Bir elveda der gibi savruluyor havada
Ve yere değdiğinde ağaçta kalan dalı ona son kez
Rüzgarın sert bir şekilde esmesiyle elveda diyor
Elveda...*

Semanur CANLI 11C

Memleket isterim
Ne taşı ne toprağı ayrı olsun
Memleket isterim ne derdi ne tasası olsun
Memleket isterim yıldızlar kadar parlak ve
birlik
Güneş kadar yararlı ışık kadar aydınlık
Gökyüzü kadar saf ve temiz insanları olsun

Memleke isterim ne düşmanı olsun
Ne şehidi ne acısı olsun
İnsanlar eşit adalet terazisi doğru olsun
Kışın soğukta yazın sıcakta sığınacak bir evi
olsun
Zengin fakir herkes eşit olsun

Halkı mutlu ve huzurlu
Sağlıklı ve refah seviyesi yüksek olsun
Toprağında taşında büyük, küçük
Zengin fakir, yaşlı genç herkesin
Hakları her zaman eşit olsun

Barış isterim , ülkemizde
Aslı ile Kerem, Ferhat ile Şiri'nin
Aşkları kadar sonsuz olsun
Memleket isterim her köşesinde
Merhamet, kardeşlik, dostluk ve sevgi olsun
Her köşesinde buram buram adalet eşitlik
koşsun.

Cansu BOZKURT / 12B

İLKE LOKANTASI
Enfes Çorba, Yemek ve Izgara Çeşitleri

Bülent YAŞAR

İşyerlerine Paket Servisi Yapılır. - Organizasyonlarınız için Yemek Siparişi Alınır.

Sipariş Tel.: 592 88 92 - Gsm: 0532 585 97 37
Cumhuriyet Mah. Ulus Meydanı No:2 BEYDAĞ

Ege'den Yayılan Lezzet Damlası...

EFE OĞLU
KURUYEMİŞ-LOKUM-ŞEKERLEME

Atatürk Mah. Nazilli Cad.
Selvi Sk. No:1 Beydağ/İZMİR
Tel: 0232 592 77 58
e-mail: efe35790@hotmail.com

PUSULA

Bir hayat gerçeğidir yaşamak,
Yaşamak..
Öyle söylendiği kadar kolay mıdır acaba?
Ne kadar yaşadığın değil,
Nasıl yaşadığındır aslında
Üç gün de yaşasan,
Beş yılda yaşasan,
Neler sığdırdığındır o ömre
Kim istemez ki dolu dolu geçen bir ömrü
Ardına dönüp baktığında
Keşke dememek, iyi ki demek
En çok arzuladığımdır benim
Hatıralarım mı?
Tabi ki yok değil
Ben onlarla yaşıyorum
Onlarla "ben" oluyorum
Kişiliğim hatalarımla
Henüz hazır değilim
Belki terk etmeye, terk edilmeye
Hayallerim çok yeni
Tek ihtiyacım olsa
Zaman ve anlayışlı insan...

Serap SAYAN 12/C

DEDİĞİN NEDİR Kİ?
Hayat dediğin nedir ki?
Gelip geçer
Geceler birbirini kovalayıp gündüzü bekler
Güzellik dediğin nedir ki?
Akıp gider
Gönlünün güzelliği ise ömre bedel
Gençlik dediğin nedir ki?
Sönüp gider

Gençliğin sonu ise yaşlılıkta biter
Para dediğin nedir ki?
Elbet bir gün biter
Ama sevgi, aşk, özlem
senin bitmeyenlerindendir...

Semanur CANLI 11C

BENİM OLURSUN

Mavi giyer deniz olursun,
Yeşil giyer bahar olursun,
Kırmızı giyer yaz olursun,
Bir gün beyaz giyer,
Benim olursun.

YAĞMUR

Neyi unutmak istiyorsun yağmur
Yollar ıslak, sokaklar ıslak, caddeler ıslak
Unutmak istediğin gözlerimse boşuna
yağma yağmur
Onlar zaten ıslak,

Alihan ERBAK 10 / B

ABİM VE BEN

Abimle benim küçüklüğümüzde yaptığımız yaramazlıklar eğlendiğimiz o günler, mutlu günler nerede kaldı? Şimdi abim büyüdü, ben büyüdüm; hayatın zorluklarını öğrendik büyür büyümeyiz, hayattan güzel bir tokat yedik. Bazen diyorum ki, keşke abimle hiç büyümeseydik hep küçük kalsaydık, ben abimin arkasından paytak paytak yürüseym. Kumla çamurla oynasaydık, üzerimizi kirletseydik, annemden saklansaydık üzerimizi kirlettiğimiz için. Sonra annem bizi arasaydı biz oyun oynuyoruz zannederdik; ama annem bizim için telaşlanırdı. Bunun için haklı sebepleri de vardı. Bizim evin aşağılarında havuz vardı komşuların oraya gidiyorlardık. Abim arkadaşlarıyla havuza girerdi, ben de annem geli-

yor mu diye bakardım. Annem gelirken elinde bir tane sopa olurdu, ben abime kıyamazdım annem geliyor diye bağıırdım. Abim de hemen havuzdan çıkardı, benim elimden tutup da götürürdü. Yine günlerden bir gün bizim evin merdivenine demir parmaklık yaptırılmıştı, annem de boya aldırdı. Biz de o boyayı merdivene döktük, ellerimiz üzerimiz boya oldu. Biz de ağaçların arasına saklandık buda böyle. Tabi hayat su gibi geçiyor durduğu yerde durmuyor ki günden güne büyüyoruz, abimin sünnet zamanı gelmişti; ama abim çok kötü bir kaza geçirdi. O günü hiç bir zaman

unutmam. Abim yazın camiye gidiyordu. Yoldan giderken patates kamyonu ayaklarının üzerinden geçmişti. Babamda yoktu ki bizi hastaneye götürsün. Sağ olsun komşunun oğlu götürdü bizi hastaneye. Neyse hastaneye geldik hastanenin kapısından içeri girerken abimin bağırma sesi sanki o ses hala kulaklarımda çınılıyordu. Şimdi büyüdük. Ben okuyorum, o çalışıyor. Küçükken olduğu gibi hayat beni zorluyor; sanki bana acı çektirmek için uğraşıyor. İnsan büyüdükçe hatırlıyor hayatın zorluğunu bu hayatta her zaman dik durmak zorundayım zorundayız. Çünkü başka türlü hiç bir zaman kazanamayacağız... Başarmak için çalışmak gerek bunu öğreniyoruz.

Sibel GÜDER 9/C

PUSULA

ÇANAKKALE BİZİM

Ne top vardı elimizde
Ne de tüfek
Ne mermi vardı cephanemizde
Ne de gülle
Allah ,Allah ,Allah diyerek
Koştuk savaşa tek yürek
Cepheler kan gölüne dönerek
Savaştık tüm millet tek yürek
Ne süngü vardı tüfeğin ucunda
Ne de mermi vardı tüfeğin ağzında
Ne karnı doyuyordu Mehmetçiğin
Ne de sırtı ısınıyordu soğuk savaşta
Tüm halk toplandık Çanakkale'ye!
Geride kaldı esaret, yürüdük özgürlüğe!
Kınalı kuzular gözü yaşlıları bıraktı geride!
Düşmanlar baskıdaydı yine de!
Ülke çıkmaza girmişti
18 Martta Çanakkale bizimdi
Anzaklar Çanakkale'den çıkıp gitmişti
Mustafa Kemal "yeni yönetim Cumhuriyet" demişti.
Yaşasın Hürriyet Yaşasın Cumhuriyet!

Merve Hilal YAYLAN 11A

ATAM

Ey büyük Ata varlığın hiçbir zaman eksilmeyecek
Yokluğun fark edilmeyecek
Sen yoksun ama
Bayrağımız gökten yere inmeyecek!
Türkiye hep bağımsız kalacak
Hiçbir devletin himayesi altına girmeyecek
Sen hayatta değilsin ama
Türkiye Cumhuriyeti seni hep hatırlayacak
Adın hiçbir zaman hafızalardan silinmeyecek
Anıların hep yaşayacak
Sen aramızda değilsin ama
Türkiye Cumhuriyeti seni asla unutmayacak
Karanlık yolda yakıtın meşale sönmeyecek
Senin yolunda ilerleyenler geriye dönmeyecek
Sen öldün ama kurduğun
Türkiye Cumhuriyeti hiç ölmeyecek!

Gamze D. Hanefi YENİSOY 12-B

SEVGİLİM...

Sevgilim ;
 Bugünde yanımda yoktun...
 Yokluğun alışılmamış bir alışkanlık olmaya başladı
 Günlerdir sesin duyuluyor kulağıma
 Ve bakışlarının olmadığı yerlere bakıyorum her gün
 Gittiğimiz yerler artık çok soğuk
 Sen gittin bu şehirden, yok oldu tüm renkler...
 Kuşlar yok cıvıldamıyor artık
 Aşık değildim ben sana ne oldu da aşığım
 Bilmediğim bir alışkanlıkla
 Gariptin sen o çekti seni bana
 Üzülmüyorum arkandan , sadece özliyorum seni.
 Bu da geçecek bir gün biliyorum
 Seni bir gün özlemeyeceğim ,
 Beklemeyeceğim
 Duymak istemeyeceğim sesini ve kokunu
 Ve bana sarılmanı istemeyeceğim.
 Ama hala seveceğim seni
 Sadece seveceğim.

Tuğçe KURU 12/C

DOSTUM

Haykırsam dağ ötesinden
 Duyar mısın dostum beni
 Uçan kuşun nefesinden
 Arar mısın dostum beni
 Senden yana esen yelden
 Ovalara inen yelden
 Tan zamanı doğan yerden
 Duyarmısın dostum beni
 Bir gün gelip yola düssen
 Bir gün gelip yola düssen
 Dostunu araya gelsen
 Ağlarmısın dostum beni

Alihan ERBAK 10/B

BEN...

Çok konuşan kimse değilim
 Mutluluğum bile saniyelik benim
 Hayatı boş gören
 Her adımını temkinli atan biriyim
 Ama işe yaramaz bunlar
 Tüm hayatım gereksiz benim
 İşte hep böyleyim
 Gülüşümde bile ilkbaharın acısı var benim
 Neyse tüm bunları geçelim
 Ben böylede mutlu gibiyim...

FATMA DEMİREL 11 B

Nerede O Eski Bayramlar?

Nerede o eski bayramlar bilmiyorum. Bayram ziyaretine gider dedelerimizin ve ninele-
rimizin ellerini öperdik. Yeni bayramlık kıyafetlerimizi giyer arkadaşlarımızla kapı kapı do-
laşıp ellerini öperdik insanların. Bunu yapmamızın sebebi elbet-
te var. En başta saygı sonra da şeker tabi! Bayramlarda en sev-
diğim şey yaşlı insanların yanı-
na gidip onları da hatırladığı-
mızı göstermekti. Çünkü onlar yalnızlar, onlar için en büyük bayram sevinci bence evlatla-
rı tarafından hatırlanmalarıdır. Ama şimdi birçok şey değişti.

Ne o eski bayramlar kaldı, ne de masanın başında ailecek dost-
larla oturduğumuz akşamlar, ne de yaşlıları ziyaret ettiğimiz o eski yıllar. Hiç biri kalmadı. Eskiden çocuklar sevindirilir-
di. Zaman ilerledikçe ve yapı-
lan şeyler değişiyor. Yeni nesle üzülmeli mi yoksa teknolojiyi geliştiği için ağlamalı mı bil-
miyorum? Teknoloji geliştiği için birbirimizin evine gitmek

yerine sadece mesaj atarak bay-
ramlarını kutluyoruz sevdikle-
rimizin. Aslında bayramlar ba-
hane önemli olan bu bahaneyle sevdiğimiz insanları görmektir. Eğer birini mutlu edebilirsek o zaman mutlu oluruz. Ama hiç-
bir şey değişmeyecektir. Ne o eski bayramlar kaldı geride, ne de o eski mutluluklar.

İlayda ERİKLİ 9-C

Pelin TOPUK

SEN GİBİ...

*Aramızda yatan sessiz bir uçurum var
Yorgun zararlı ve yalan geçmişim
Oysa ben çok sevmiştim be sevgilim
İsyanım sana desem yalandır
Kimse üstlenmez ki yalan olanı
Herkesin kendi doğrusu vardır
Tıpkı geçmişimde doğru olan
Ve geleceğimi de sileceğim sen gibi..*

Fatma DEMİREL 11-B

Benim Hala Umudum Var

Yıllar yıllar öncesine daldı Efe. Daha dün gibiydi o zorlu yıllar. Küçük bir çocukken hep dışlanırdı. Gülen yüzü onu hiçbir zaman umutsuzluğa itmezdi. Sadece bir sorunu vardı onun: DİLSİZDİ. İsteddiği hayal ettiği hiçbir şeyi söyleyemiyordu. İşte bu yüzden itildi. Toplumdan arkadaşlarından uzaklaştı. O da bunları umursamamaya çalışıyordu. Sadece hayata dört elle tutunuyordu.

Bir gün Efe okuldan eve dönüyordu. Sokaktan bir parka geçerek gözüne kestirdiği bir banka oturdu. Etrafı dinlemeye başladı. Ağaç yapraklarının hışırtısını kuşların sesini... İçten içe kıskanıyordu o kuşları hatta ağaçları. Çünkü kendisi hiçbir zaman bu kadar anlamlı bir ses çıkaramamıştı. Ama hiçbir zamanda isyan etmedi. Sadece kıskanıyordu. Bu onun en doğal hakkıydı. Yan bankta oturan

iki kişinin konuşmalarını ister istemez dinlemeye başladı. O kadar anlamsız sözler çıkıyordu ki ağızlarından hiç düşünmeden konuşuyorlardı. Acaba o da konuşabilseydi, böyle hiç düşünmeden mi konuşurdu? Evet dedi kendi kendine insan elinde olan hiçbir şeyin kıymetini bilemiyordu. Ta ki onu kaybedene kadar! Efe orada düşünürken hava hafiften kararmaya başlamıştı. Artık eve gitmesi gerekiyordu. Yoksa annesi meraktan çıldırırdı. Onu annesi bile anlamıyordu bu hayatta maalesef. Artık evinin yolunu tuttu. Evi derme çatma bir kulübeden ibaretti ne fırtınalar atlatmıştı bu ev yine de dimdik ayakta duruyordu. Aynı Efe gibi. Efe önce babasını kaybetti bir inşaatta. Daha sonra annesinin veremi çıktı ortaya...

Kapıyı çaldığında biricik kardeşi Nazlı açtı kapıyı. Kardeşinden bir öpücük alıp içeriye geçti. İçerisi hafiften soğuk gibiydi. Annesi yatalak olduğundan hiçbir şey yapamıyor her şeyi efe yapıyordu. Bir iş bulmuştu kendine dilsiz olduğu için işveren pek olmuyordu

ama lokantanın birinde bulaşıkçı olarak işe alındı. Bugün okul çıkışı gitmemişti işe. Haftada bir izni vardı. Sobayı yakıp biraz oturdu. Artık üniversiteye gidiyordu. Her şeyin üstesinden geliyordu bir şekilde. Bunları düşünürken kendine geldi Efe. Kaç yıl geçmişti acaba, artık 30 yaşını doldurmuştu. Ve yeni bir işi vardı. Eskideki zorluklar yoktu artık. Sağır ve dilsiz öğrencilerin öğretmeniydi o. Her şeye rağmen başarmıştı. Annesini 20 yaşında iken kaybetmişti. Kardeşi Nazlı da doktor olmuş abisinden hiç kopmamıştı. Efe o içindeki umudu hiç yitirmemişti ve de evlenmişti kendini anlayan biriyle yani o da dilsizdi. 2 çocuk babasıydı. Çocuklara yani öğrencilere hep umut aşılıyordu. Artık dilsizlik onun arkadaşı olmuştu. Elindekiyle yetinmesini biliyordu.

Birden aklına Leonardo da Vinci'n bir sözü gelmişti;

“Bu dünyaya istediğimiz gibi gelemeyiz... Nasıl istediğimiz gibi gidemiyorsak öyle...”

Semanur CANLI 11/C

HÜSEYİN ÇAMURCU

TARIM ÜRÜNLERİ Gıda Nak. İth. İhr. SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Mrk.: Atatürk Mh. Nazilli Cad. No:94 BEYDAĞ
Tel.: 0232 592 64 71
Şb.: Yeşil Mh. Atatürk Blv. No:257/A NAZILLI
Tel.: 0256 312 10 79

Engelli Kız ve Abisi

Evvvel zaman içinde İzmir ilinin bir köyünde fakir bir aile yaşarmış. Adam hamballık yaparak. Kadın ise şehirde cam silerek geçimlerini sağlıyorlarmış. Bu ailenin biri erkek diğeri kız olmak üzere iki tane çocukları varmış. Kızın adı Ayşegül, erkeğin adı ise Burak'mış. Ayşegül küçükken havale geçirmiş ve ailesi onu hemen doktora götürmüş. Doktor bir süre Ayşegül'ü muayene etmiş ve tedbir amaçlı iğne yapmaya karar vermiş. Doktorun gözünden uyku akıyormuş. Çünkü saat gecenin ikisiymiş. Doktor iğneyi Ayşegül'ün koluna batırdıktan sonra yanlış iğneyi vurduğunu fark etmiş ama iş işten geçmiş. Ayşegül komaya girmiş. Neredeyse hayatını kaybediyormuş. Ayşegül'ün annesi, babası ve abisi çok korkmuş. Neyse ki korkulan olmamış. Aradan yıllar geçmiş. Burak 11 yaşında Ayşegül ise 3 yaşına gelmiş ama daha yürüyemiyormuş. Bunun üzerine ailesi Ayşegül'ü doktora götürmüş. Doktor Ayşegül'ü muayene ettikten sonra suratı asık bir şekilde:

-Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Anneyle baba korkarak doktor söyle kızımızın nesi var. Doktor ağlamaklı bir ses tonuyla:

-Kızınız yürüyemeyecek demiş.

Ayşegül'ün annesi yani Cemile Hanım oracıkta yere yığılmış. Baba Tahir Bey ise doktorun yakasına yapışarak..

-Doktor bir çaresi yok mu bunun ? demiş. Doktorda bir Ayşegül'e bir Tahir Beye bakarak

-Var ama çok pahalı demiş.

-Ne kadar doktor diye haykırmış. Doktor ise kafasını öne eğerek 1500'e yakın bir para demiş.

-Elimden geleni yapıp bulacağım bu parayı demiş ve oradan karısını ve çocuğunu alıp evine gitmiş. Eve geldiğinde oğlunun ağzı kulaklarına varıyormuş. Babası oğluna ne oldu diye sormuş. Burak sevinçli bir sesle

-Hayallerim gerçek oldu demiş.

-Ne oldu oğlum demiş.

-Bugün okula teknik direktörler beni izlemeye geldi ve Galatasaray'ın alt yapısına seçildim, demiş.

Babası pek sevinmemiş oğlu birşey olduğunu anlamış ve sormuş.

-Ne oldu baba neden sevinmedin ? demiş.

Babası ağlamaklı bir ses tonuyla :

-Kardeşin ameliyat olamadan yürüyemeyecek demiş. Burak'ın sevinci kursağında kalmış ve babasına...

-E olsun o zaman ameliyat demiş.

Babası oğlunun yüzüne bakarak

-Çok para gerek oğlum. Demiş. Acı bir sesle oğlu da ne kadar baba demiş.

-1500 demiş. (sonra içinden) nasıl buluruz bu parayı demiş. Sonra yemeklerini yemişler çay içip yatmışlar. Ertesi gün Burağ'ın okuluna yine teknik direktörler gelmiş. Burağı yanlarına çağırılmışlar. Burak ailesinin durumunu anlatmış. Teknik direktörler çok üzülmüş ve Burağ'ın kardeşi

için bir maç yapmayı planlamışlar. Eğer bu maçı Burağın takımı alırsa 20 bin TL onların olacakmış...Maça yaklaşık iki hafta kalmış Burak maça çok iyi hazırlanıyormuş. Ve o gün gelip çatmış Burak çok heyecanlıymış eli ayağı titriyormuş. Artık maç başlamış Burağ'ın takımı daha ilk dakikalarda iki gol yemiş ve ilk yarı 2.0'lık skorla bitmiş 2. Yarıda Burağ'ın annesi babası ve küçük kardeşi de gelmiş Burak çok sevinmiş. Maç çok

heyecanlıymış herkes çılgınca tezahurat yapıyormuş. Dakikalar 55'i gösterdiğin de Burak kaleye adeta bir füze yollamış ve maç 2/1 olmuş. Maç bu skorla devam etmiş ve dakikalar 90'ı gösteriyormuş artık Burakve ailesinin hiç umudu kalmamış derken küçük Ayşegül Abii abi abiii diye bağırmaya başlamış herkes Ayşegül'e bakıyormuş ve onlarda Burak Burak diye bağırıyormuş. Son dakikada bir serbest vuruş kazanmış Burak'ın takımı. Topun gerisine Burak geçmiş topa öyle bir vurmuş ki kaleci topu ancak ağlarda görmüş. Ve maç 2/2 olup penaltılara gitmiş. Penaltılar kullanılmış son penaltı sırası Burak'taymış. Burak bu golü atarsa 20 bin TL onlarınmış. Ve Burak "panelka" penaltısıyla topu ağlara göndermiş. Herkes sevince boğulmuş...Ertesi gün hemen Ayşegül hemen ameliyat olmuş aradan bir ay geçmiş Ayşegül artık yürüyormuş ve bisiklete biniyormuş. Bisikleti de kalan 5bin TL'yle ona abisi hediye etmiş. Burak şimdi 22 yaşında ve Galatasaray'da top koşturuyor ve ailesiyle mutlu mesut yaşıyorlar.

Emirhan SAYIN 9/C

DUMAN

*Yalnız kalmakta varmış,
Arkadaşlıklar yalanmış,
Beni benden başka,
Kimse bakmazmış,*

*Uzak olmak, soğukmuş,
Yalnızlık yorgunlukmuş,
Herkes yalan olmuş
Meğer hayatım darma duman olmuş.
Merve Hilal YAYLAN 11/A*

Mrk.: Cumhuriyet Mah. Sanayi Sit. E Blok No:3 BEYDAĞ
Tel.:0232.592 84 05 Faks:0232 592 70 65
Şube: Zafer Mah. Atatürk Cad. No:141 ÖDEMİŞ
www.zinsanzincir.com - info@zinsanzincir.com

SÖZLER

Keşke acımanın karşılığı
Yine acımak olsa.

Sakin büyüme küçüğüm
Yoksa hayat seni de harcar

Ölüm dediğin nedir ki ?
Dönüşü olmayan tatil

Bir şey yapmak için neden yarını bekliyorsun
Bugün dünün yarını değil miydi

Hiçbir zaman karşındakine
Hak ettiğinden fazla değer verme
Çünkü, hep sen kaybedersin!

Her dakikamda olan
Ağladığımda göz yaşım olan
Leylalarda hayalimsin
Uğrunda öldüğüm
Kavuştuğumda cenneti gördüm

Öyle bir kokla ki dikenini sana batmasın
Öyle bir arkadaş seçki
Seni hiç unutmasın
Unuttum demek bile hatırlamaktır

Biz Beydağ Cumhuriyet Lisesi gençleriyiz
Vurulduğumuz zaman değil
Unutulduğumuz zaman ölürüz

SEN

*Sesin kulaqlarımdan çıkmıyor,
Yüzün gözümün önünden gitmiyor,
Bu kalp senin için atıyor,
Bu can senin için yaşıyor.*

MAZİ

*Seni geçmişe gömmek isterdim,
O artık mazi demek isterdim,
Ama ilk günkü gibi hala,
Bu acının nedenini öğrenmek isterdim.*

Merve Hilal YAYLAN 11 A

HAYAT

*Hayat;
Hayat dediğin bazı güzelliklerle dolu,
Bazı zorluklarla sıkıntılarla...
Acısıyla tatlısıyla
Her şeyiyle yaşamakta hayatta güzel
En önemlisi de birlikte,
El ele bu yolda yürümek
Ve hayatı acı, ekşi yanıyla değil de,
Şerbetli bir tatlı yiyormuşçasına düşünmek
Hiç olmayan bir dünyada varmışçasına mutlu olmak,
Kanatlanıp uçmak, hayal etmek...
Zamanın içinde yüzmek,
Diplere dalıp çıkmak...
Mercanlara dokunmak...
Deniz kıızıyla yüzüyormuşçasına mutlu olmak,
Kuş gibi özgür olup dünyayı dolaşmak...
Bir bayrak gibi dalgalanmak...
Hafif bir yaprak gibi rüzgarla süzülme...
Bence hayat bu...*

Fadime BEK 12/A

İyilik Yap İyilik Bul

Etrafı ağaçlarla çevrili, bir köy vardı. Herkes birbirine yardım eder, el birliği ile tüm zorlukların üstesinden gelirlerdi. Komşuların bu güzel arkadaşlığını duymayan kalmamıştı. Komşu köylerden onların bu güzel hallerini görmek için misafirlğe gelirlerdi. Bu köyde her şey iyiydi hoştu; ama düzeni bozan birisi vardı. O da tembel Abdullah'tı. Tembel Abdullah adı üstünde çok tembeldi. Neredeyse oturduğu yerden kımıldamazdı. Sadece tembellikle de kalmaz birilerine yardım etmekten de nefret duyardı. Mesela geçen gün, Asiye teyze pazardan dönerken elindekiler ona göre ağır olduğu için önden komşusu tembel Abdullah'ın elini kolunu sallaya sallaya gittiğini görünce ondan

yardım istedi. Abdullah oğlum poşetlerim çok ağır ikisini sen alıversen? Evlerimiz dip dibe zaten dedi. Tembel Abdullah oralı bile olmadı. Aman niye götürecekmışim ki? Elim yaralı benim, bir şey taşıyamam, diye cevap verdi ve oradan hemen ayrıldı.

Zavallı Asiye teyze belinin ağrımına rağmen ağır

poşetleri kendisi eve kadar taşıdı. Tabi tembel Abdullah'a çok kızdı. Asiye teyze kardeşi Belkıs'la konuşurken ne olurdu sanki bana yardım etseydi? Diye söylenmekten alamadı Belkıs onayladı; evet evet o her zaman öyle. Kimseye yardım etmez. Ne yapsak da düzeltsek bu kötü huyunu bilmem ki. Bir çözüm bulamadılar. Günler böylece geçip gitti. Tembel Abdullah'ın hiç arkadaşı kalmadı. Artık kimse onunla konuşmuyor, yanına bile gitmiyorlardı. Çünkü Abdullah kimseye yardım etmeyip kimseyle konuşmadığı gibi güzel şeyler söyleyip diğer komşularıyla sohbet de etmiyordu. Hiç arkadaşının kalmaması da normaldi. Ama o halinden memnun görünüyordu.

Benden uzak dursunlar daha iyi. Arkadaşa ya da bir komşuya ihtiyacım yok zaten, diye kendini teselli ediyordu. Bir gece köy halkı uykuya dalmıştı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Herkes uyuyordu. Tam o sırada eski elektrik prizinden çıkan bir kıvılcımla yangın başladı. Yangın hızla büyü-

dü. Herkes uyandı. Köy halkı yangın vaaar! Uyanın! Canınızı kurtarın diye bağırıyorlar. Hemen komşularını da kurtarmak için çalışmaya başladılar. Kova kova su taşıyıp yangını söndürmeye çabaladılar. Herkes evlerinin önünde olup biteni izlerken tembel Abdullah uykusu çok ağır olduğu için evinde yangın olduğunu bile farkına varamadı. Yangının başladığını anla-

madan alevlerin arasında İmdaat! Ne olur bana yardım edin! Ölmek istemiyorum! Diye bağırdı.

Köylüler tembel Abdullah'ın sesini duyunca içlerinden birisi bir hamlede kapıyı kırıp doğru içeri girdi. Abdullah'ı tuttuğu gibi hızla dışarı çıkarttı. Onlar çıkar çıkmaz tembel Abdullah'ın evi gürültüyle çöküp yerle bir oldu. Olayın şokundan

kurtulamayan tembel Abdullah uzunca bir süre konuşamadı. Bu sırada yangın elbirliği ile köylünün çabasıyla söndürüldü. Neyse ki hiç kimseye zarar gelmedi ama tembel Abdullah'ın evi yanıp kül oldu. Evsiz kalan tembel Abdullah'ı bütün komşuları misafirliğe davet ettiler. Kendilerinde kalmalarını istediler. Tembel Abdullah köylünün iyilik yapmak için sanki birbiriyle yarış yaptıklarını hayretle izledi. Bu zamana kadar yardım etmediği konuşmadığı arkadaşları onu yalnız bırakmamışlardı. Tembel Abdullah gerçekten çok etkilenmişti. Sonunda Asiye teyzenin evine misafir oldu. O günden sonra Abdullah o kadar yardımsever güler yüzlü ve arkadaş canlısı bir insan oldu ki, bundan sonra herkes onu yardımsever Abdullah diye çağırırdı.

Zekiye Sevgi GÜNAY 9/C

YUNUS REİS

*Ne garip adamdı şu Yunus Reis,
Gündüz başka
Akşam başkaydı huyu...*

*Çatlak elleri balık,
Beyaz sakal bıyıkla örülü ağız;
Tütün ile rakı karışımı kokardı.
Gündüzleri neşesi eksik olmaz
Hep güler hep güldürürdü;
Çünkü sabah kalktığında
Ne dırdir yapacak karısı
Ne de gürültücü çocukları vardı.*

*Akşamlarıysa başkalaşırdı;
Dimitris' in yerinde içer,
Of' lar çekip dertlenir,
Bazen kendini tutamayıp ağlardı;
Çünkü gün battığında
Ne yolunu gözleyen karısı,
Ne de eve gelişine sevinen
Sıra sıra çocukları vardı.*

*Ne garip adamdı şu Yunus Reis,
Ne garip adamdı...*

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni / Haluk SEYİT

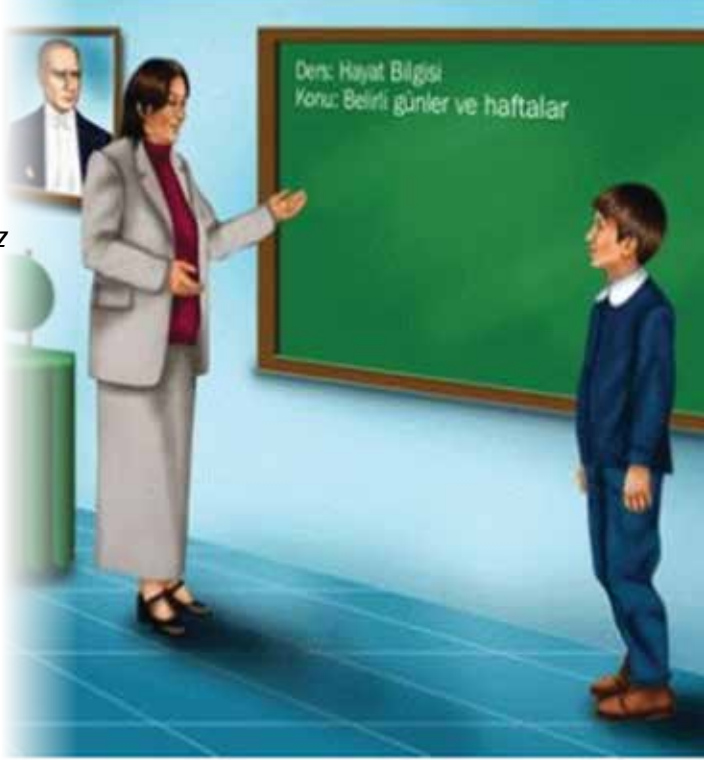
UMUTSUN ÖĞRETMENİM

*Kafasındaki renklerle öğrencinin gözünü boyar
Sevgi dolu kalbiyle her gün sınıfa koşar
Öğrencilerin tebessümüyle doyar
Öğrencilerin kalbindesin öğretmenim*

*Öğrencilere sarf ettiği emekler hiç bir zaman ödenmez
Atanıp da gitmeyi hiç istemez
Şartlar zor gelse de ona asla zor gelmez
Öğrencilerin kalbinde umutsun öğretmenim*

*Kapıdan içeri girdiğinde güneş gibi doğar
Sınıfında öğrencileriyle nehir olur akar
Teneffüste öğrencileriyle vakit geçirir coşar
Öğrencilerin kalbindesin öğretmenim*

*Geceleri öğrenci için sonbahar
Sabır eder her şeyi saklar
Derdini içine gömer öğrencilerden saklar
Öğrencilerin kalbinde umutsun öğretmenim
Zekiye Sevgi GÜNAY 9/C*

YAĞMURLU GECEDE

*Yağan yağmurda
Ağaç yapraklarından damlayan su gibi
Damlarken gözyaşlarım
Yağmur kadar saf bir su damlası olmasa da
Kendi saflığımı kattım gözyaşlarıma
Senin sevginden arta kalan saflığımı
Sen giderken tüketmedim hepsini
Öyle çoktu ki tüketemedim zaten
Her aklıma geldiğinde kullanmak gibi
Bıraktım arta kalan gözyaşlarımı
Gecenin karanlığında yağan yağmur sesi
Alıp götürse de beni uzaklara
Yağmurun güzelliği gözyaşlarımda ki acı
Hepsi seni hatırlatır bana
Gezdiğimiz yağmurlu geceleri
Ayrıldığımız o akşamı...*

Gamze D. Haneşi YENİSOY 12/B

CANIM ANNECİĞİM

Kollarında büyüttün beni,
Sevgiyle , saygıyla.
Bugünlere kadar getirdin beni,
Benim güzel anneciğim.

Sen beni lale , sümbül gibi kıkıldın,
Sevgiyle okşadın.
Bana hep güzel itiraflar ettin,
Benim güzel anneciğim.

Ne kadar ben , seni üzersem üzeyim,
Sen hep alttan aldın.
Bana doğruyu, güzeli öğrettin,
Benim güzel anneciğim.

Ufacık hatalarımı sen düzelttin,
Bana sevmeyi öğrettin.
Ve hep güzel düşünmemi sağladın,
Benim güzel anneciğim.

Tuğba GEÇER 10/B

ANNEM

Annesizlik çok zormuş kalbindeki yerin dolmuyor
İçim yanıyor yüreğim yanıyor
Anasından ayrılmayan anlamıyor
Anladım ki giden gelmiyor annem

Dün gece düşlerimde yine sen vardın
Kalk da namazını kııl dedin annem
Öldüğün günden beri sevgi görmedim
Senin gibi yardım edenim olmadı annem
Şimdi anlıyorum ki gidenin yeri dolmuyor
Özledim seni

Artık dayanamıyorum sensizliğe
Uyanda gel annem!

Annem sevgisine muhtaç oldum
Sağlığında beni yanından ayırmazdın
Şimdi ne kadar özledim o eski günleri
Yaradan istese sürünecek olsam gelirim ANNEM!

Zekiye Sevgi GÜNAY 9/C

PUSULA

SEVGİLERİN EN YÜCESİ

Sevgi ve hoşgörü deyince,
Hemencicik annem gelir aklıma,
Nasıl da büyüttüştür beni
Sevkiyle, ilgisiyle, hoşgörüsiyle
Tüm içtenliğiyle verdi bana sevgisini
Sıcacık kucagında, okşayıpda sevdi.
Goncagülüm diye öpüp, koklardı beni
CANIM ANNEM BENİM..

Ağladığımda hemen yanıma koşar.
Güldüğümde benimle mutluluk saçar .
Gözlerimdeki pırlıtya bakar,
Benimle ağlar, benimle gülücükler saçar.
Yanlışlarımı uyarır benim,
Hatalarımı anlayışla, hoşgörüyle karşılar.
Doğruluğa yönlendirip, anlatır.
CANIM ANNEM BENİM..

Sevgilerin en yücesini tattırır.
İsteklerimi hep yerine getirmeye çalışır,
Mutluluk yolunda bir adım daha attırır.
CANIM ANNEM BENİM..

Aldığım her nefeste, yediğim her lokmada,
İçtiğim bir yudum suda,
Annemin sıcacık sevgisini hissediyorum,
CANIM ANNEM BENİM ...

Dilara ÇAKIR 11 / C

YÜREĞİMDE BİR IŞIK VAR

Gözlerim görmese de ,yüreğimde bir ışık var.
Sanmayım karanlıkta olduğumu,
Aydınlığa yelken açan bir gencim ben,
Engelli diye bana bana bakmayın;
Engelleri aşarım ben ...
Karanlık içinde yaşamamak değil,
Aydınlıkta yaşayıp da, cahillikte olandır ,engel ..
Kendime güveniyorum, öğrenmeliyim diye .
Aydınlığa bir adım atmalıyım diyen ben
Karanlık bir dünyada yaşayamıyorum
Işıklarımı açıp, yakıtım .
Harfleri tanıdım, kitapları okudum .
Başarı ışıklarına yürüyüpte de koştum..
Tabüki görmek isterdim
Göremiyorum diye hayata küsmedim
Kendimi tanıdım , tanımak isterdim
Bir ışık, bir ışık diye hep emin adımlarla yürüdüm .

Öyle bakmayın bana , gözlerim görmüyor diye
Ben her zaman kendime ışıkları açık bıraktım.

Dilara ÇAKIR 11 / C

Deneme...

Hedeflediğimiz yere ulaşmak için onca çaba harcamamıza rağmen ya bir şey, biri, birileri olmasını engellerse! Bunun hesabını kendimize nasıl veririz? O çabaladığımız zamanı, ömrümüzün en değerli anlarını, yapbozun kaybolmuşları arasına koymuş olmaz mıyız? Kim isterdi ki bunu? Kim eksik bir yapboz sever ki? Ne yaptın bugün. Yapbozunun her bir parçasını bin bir kat değerli olması için? Şu dünyaya bir kere gelmişken neleri değişt-

hissettin mi birini kaybetmenin soğuğunu ya da her an kaybede bilme korkusunu? Bunu tecrübe etmeye gerek yok. Bazen başkalarının yaşadıklarından da ders almayı bilmek gerekir. Zaten başkalarının yaşadıkların-

Çünkü ondan büyük parçalarla gitmeliyiz bu hayattan. Kısacası her şeyi özetlemek gerekirse... Yaşa, yaşa, yaşa. Ama gerçekten yaşa. Ha bir de unutmadan. YAŞAT!

Nesrin YAPICI 12/A

Beydağ Üzerine Bir Deneme...

Saat 12'yi 5 geçiyor ve ben yalnızlığımı, hüznümü, sınırimi kavgalarımı bir tek sana anlatıyorum yurdum. Bu dünyanın küçük bir parçasısın belki ama gözümde öyle büyük öyle güçlüsün ki etrafıma şöyle bir bakıyorum da. Bu huzur bu güven dünyanın neresinde mevcut? Her şeyinde o kadar muhteşemsin ki mavin, yeşilin, sarın, pemben tüm renkleri barındırıyorsun kalbinde. Ege'nin incisi İzmir'miş; öyle söylüyorlar. İzmir'in incisi de sensin. Nicelerim dedelerim büyükle-

rim öylesine bağlı ki sana seni cennet ilan etmişler. Görmüş geçirmiş, yaşamış, ağlamış, gülmüş... Her duyguyu tatmış insanların yalan söylemesi düşünülebilir mi? Biz gençler sürekli başka şehirlere, başka ülkelere gitmeyi düşünüyoruz ama durup bir düşünüyoruz şöyle: Bu dağlar dağların üzerindeki ağaçlar, otlar, hayvanlar börtü böcek... Sonra biraz iniyorsun aşağıya insanların öyle temiz, öyle mutlu, öylesine inanan insanların var ki kullanılmayan değerlendirilmeyen öyle

yerler var ki içinde. Ya köylerin o dağlık temiz hava... Geceleri gökyüzüne baktığında yıldızları aynı görebilmek ne güzel duygu, anlatamam zaten anlatmakla olmuyor. Ne kadar istesem de dökemiyorum duygularımı içime, dökemiyorum gelip yaşamak görmek keşfetmek gerek seni Beydağ'ım. Korum kendini tüm pisliklerden, tüm kötülüklerden bir genç kızın gelinliği gibi saf ve temiz kal. Seni seviyorum...

Gözde GÜNAYDIN 10/B

Vandaki Çocuklar...

Fatma ÇAMCI 9-C

Ben yazmak istedim. Çünkü onlar geldi aklıma onların hali, ben aslında imkanımız olsa onlara yardım etmek isterdim. Biz burada mutluyken, onların orada olması insanı gerçekten üzüyor. Belki biz de onların yerinde olabilirdik. Ben inanıyo-

rum onlar bize yardım ederdi ve şimdi de sıra bizde bizim onlara dua etmemiz gerekiyor. Onlara yardım eli uzatmalıyız. Onlar bir felaket sonucu bu duruma geldiler. Onları toparlamak zor diyenler olabilir. Hayır, bence zor değil biz hepimiz onlara bir

el uzatsak onlar bu eli tutar ve biz asıl o zaman onlara yardım ederiz. Onlar açlıktan, susuzluktan ölecek duruma gelmişken bizim böyle mutlu olmamız imkansız. Şimdi el ele verip aramızdaki birlik bağını koparmayarak yardım edeceğiz.

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde yoksul bir aile varmış. Bu ailenin tek geçimi damlarındaki Sarı kızmış. Bu ailenin hiç çocuğu yokmuş. Hacılar, hocalara gitmişler ama çocukları yine olmamış. Çocuk sevgisini damlarındaki Sarı kızla yaşamışlar. Onu bir çocuk gibi severlermiş. Günlerden bir gün yaşlı bir kadın çıkagelmiş. Yoksul ailenin kapısını çalmış. Kadın kapıyı açmış. Kadın evlerinde bir gece konaklamak istediğini söylemiş. Kadın umduğunu değil de bulduğunu yersen buyur demiş. Yaşlı kadın; hangi kapıyı çaldıysam geri çevrildim demiş. Kadın yaşlı kadını eve buyur etmiş. Yaşlı kadın evde bir gece konaklamış. Allah ne

verdiyse yiyip içmişler. Yaşlı kadın sabah ezanıyla birlikte evden gitmiş. Kadın ve kocası uyandıklarında yaşlı kadını evde bulamamışlar. Hemen damlarına gidip Sarı kızlarına bakmışlar. Bir de ne görsünler! Yerde kova kova süt dolmuş. Bu olayın üstünden 1 ay geçmiş. Kadının ve eşinin en büyük dileklerinin gerçek oldu-

ğunu öğrenmişler. Ve aile çok mutluymuş. Evlerine gelen yaşlı kadının getirdiği mutluluk onlara sonsuza kadar yetmiş. Sarı kızları her gün birer kova daha süt vermeye başlamış. Ailenin cebi para görmeye başlamış. Unutmayalım ki iyilik yapan iyilik bulur.

Merve ÇINAR

◀ Beyaz renkte bir odanın içinde 2 kız piyanonun yanındalar. Piyano çalan kızın uzun sarı saçları ve beyaz bir elbise var üzerinde. Yanındaki kızın da kahverengi saçları ve kahverengi bir elbise giymiş üzerine. Defterdeki notalara bakarak piyano çalıyor sarı saçlı kız. Kahverengi saçlı kız da kolunu piyanoya dayamış onu dinliyor. Arkalarında yeşil bir perde var. Piyano-nun üzerinde de bir vazo duruyor.

Kızıl saçlı bir kız bir sandalyeye oturarak resimli bir deftere bakıyor. Üzerinde çiçekler olan büyük bir şapka takmış. Elbisesinin beyaz rengi kızıl saçlarını belirgin hale getiriyor. Hemen yanında da güzel kokular saçan vazanın içinde çiçekler duruyordu.

► Münevver BOZKURT

◀ Tepeden topuz yaptığı saçlarıyla pırıl pırıl parlayan sarı elbisesiyle Arzu kitap okumaya bayılırdı. Yalnızlığını beklide kitaplara anlatıyordu ya da kitapları dost ediniyordu. Elinden düşürmediği kitaplar ona ne kadar dost ne kadar düşmandı? Eskimekte olan koltuğu duvarların renginin solduğunu fark bile etmiyordu belki...

Yemyeşil çimlerin ağaçların bulunduğu bir orman. Bir bahçeyi ortadan ikiye bölen mavi sularıyla bir nehir... Rengârenk beyaz, kırmızı, pembe, turuncu bir çok çiçek ve gülün bulunduğu bir evin bahçesi ev ise bakılamaz şekilde ama o güllerin çiçeklerin kokusu rengi öyle bir güzellik katmış ki eve... Evin harabeliği bile yormuyordu gözleri bu güzellikte kimler son nefesini vermek istemezdi?

► Gözde GÜNAYDIN

Şampiyonumuz Elçin AKKİN ile söyleşi

Ropörtaj: Esin AKKİN.

- Ne tür spor dallarıyla uğraşıyorsun?

ELÇİN; Genel olarak uzak doğu sporlarıyla ilgileniyorum. Taekwondo, Muay-Thai, Kick-boks, Judo gibi dövüş, savunma sporları yapıyorum.

- Ne kadar süredir bu sporlarla ilgilisin?

ELÇİN; Yaklaşık 3 yıldır yapıyorum. Ablamın sayesinde başlamıştım iyi ki de başlamışım.

- Yani bu başarıyı 3 yılda elde ettin doğru mu?

ELÇİN; Aslında 3 yıl değil spora önce taekwondo ile başladım iki buçuk yıl taekwondo çalıştım. Sonra muay-thai, kick-boks yapmaya başladım. 1 aylık bir çalışmayla Ege bölge seçmelerini kazandım sonra Türkiye elemelerini geçtim ve Türkiye şampiyonu oldum.

- Antrenmanda normal hayatta vb. zorlandığın zamanlar oldu mu?

ELÇİN; Tabiki aslında çok oldu. En başta zaten çalışacak bir spor salonumuz spor aletlerimiz yok. Kendi imkanlarımızla özellikle ailemin ho-

camın fedakarlıklarıyla bu başarıyı elde ettim. Hafta sonları sabah erken kalkıp 6 km koşu yaptık, evde sürekli çalıştılarımızı tekrar ettik özellikle beslenmeme çok dikkat etmem gerekti ve daha bir sürü şey.

- Bu kadar kısa sürede böyle büyük bir başarıyı elde etmenin sebepleri belli oldu. Müsabaka esnasında neler hissettin heyecanlı mıydın, zorlandın mı?

ELÇİN; Şampiyonaya Babam ve Ablamla birlikte gittim. Maçlara gireceğimde hiç heyecanlı değildim babamla ablam, hocam benden daha heyecanlıydılar ama bana güvendiklerini biliyordum. Otelde her sabah 7 de uyanıp tartıya girmem gerekiyordu. Her gün saat 7 de uyandım antrenman yaptım tartıya girdim, bütün gün sadece enerji verebilecek yiyecekler yedim.

- İmkânlardan dolayı biraz zorlu geçti yani öyle mi?

ELÇİN; Evet sayılır. Daha iyi imkânlarla gitmek isterdim, daha çok destek olmalarını beklerdim hem maddi hem de manevi konuda.

- Maçı kazandığında neler hissettin o duyguyu biraz anlatır mısın?

ELÇİN; Ben kendime güveniyordum zaten oraya giderken kazanacağım diyerek gittim. Ailemin hocamın da güvendiğini yanımda olduklarını biliyordum. Maçlarımın hepsinde de kendi elimi kaldırdım. Final maçım bitince kazanınca ringden inerken hocalarım beni omuzlarında taşıyorlardı. Babamın sevinçten gözleri doldu. Ablamla sarılıp birbirimize ağladık. Sonra hemen annemi

kuzenlerimi aradım telefonda konuşurken ağlıyordum. Annemin sesini duyunca kendimi hiç tutamadım. bütün gün babamın telefonu susmadı, sürekli tebrik etmek için aradılar gerçekten çok mutlu olduk.

- Antalya' dan dönünce neler yaşadın ne gibi tepkiler aldın?

ELÇİN; Gelirken güzel bir şekilde karşılanmak istedim resmi makamlar tarafından

ama olmadı. Ben onların yanına gittim tebrik ettiler. Herkes çok mutlu olmuş yolda görenler bile tebrik ediyorlardı bazıları inanmadılar şuan bile şampiyon olduğuma inanmayan bilmeyen bir sürü insan var. Duyunca şaşırıyorlar. Çok müthiş bir duygu. Ben emeği geçen ya da geçmeyen destek olan ya da olmayan herkese yine de çok teşekkür ediyorum.

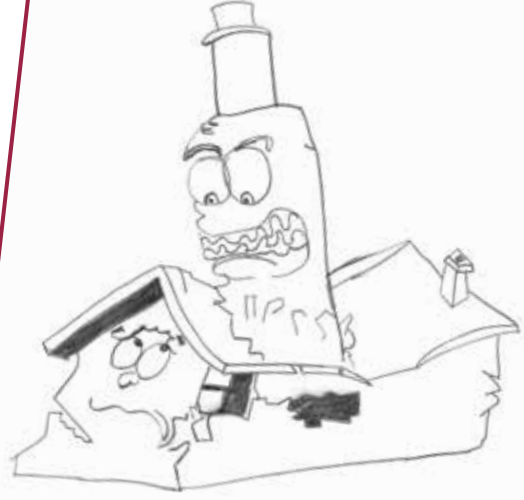
HACIKIRLI
İNŞAAT
DAYANIKLI TÜKETİM MALLARI TİCARETİ
BEYAZ EŞYA - MOBİLYA ve MANİFATURA ÇEŞİTLERİ
ADEM-BİLAL-MEFAR KIRLI
GSM: 0536.223 66 41 - 0506.899 93 15
ATATÜRK MH. ÖDEMİŞ CD. NO.7 BEYDAĞ
TEL: 0232.592 71 47

ERKAN TİCARET
Hüseyin ERKAN ve Oğulları
Doktor Tarsa - Gübretaş - Bagfaş - İgsaş Gübre Bayii
Pirelli - Goodyear - Petlas ve İthal Lastikleri
İnci Akü Bayii - Hayvan Yemi Çeşitleri - Tuz ve Tohum Çeşitleri
Merkez : Cumhuriyet Mh. Ödemiş Cd. No:35 İş Tel & Fax: 0232 592 60 66 BEYDAĞ
Şube: Cumhuriyet Mahallesi Kurtuluş Caddesi No.13 Tel.: 572 40 60 KIRAZ

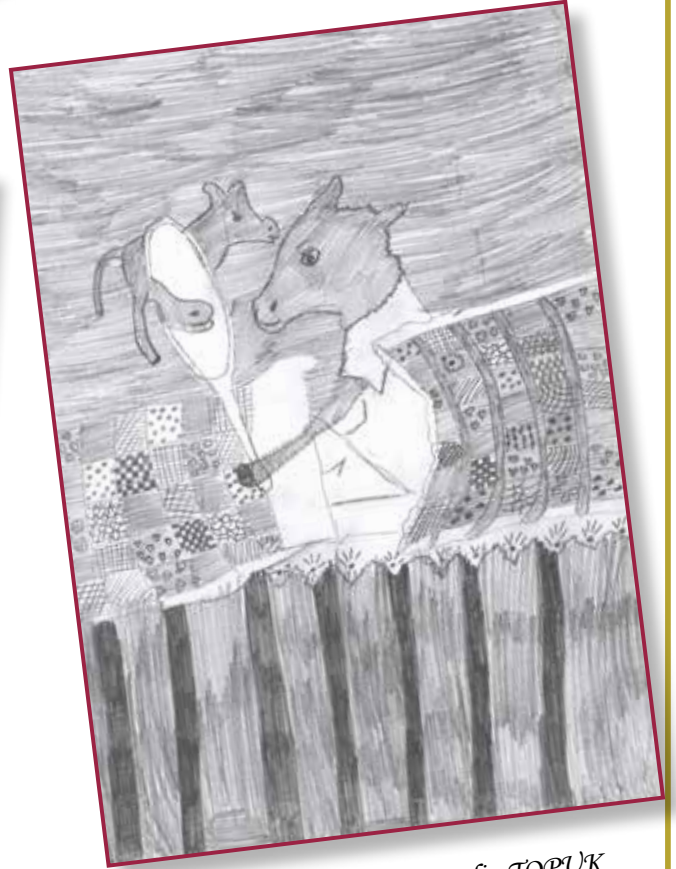
Pelin TOPUK

Cansel KARABULUT

Elif KAFALI

Kader GÜNAY

Pelin TOPUK

Tanımı

zor bir sanat:

tiyatro

Yazan: Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Haluk SEYİT

tiyatro *İng. theatre :*

1. Geniş anlamı içinde, dram sanatının yönetmen, oyuncu, tasarım sanatçıları, uygulayıcılar, uzmanlar ve seyircinin etkileşimi ile ortaklaşa üretilmesi. 2. Dramatik gösterilen tümü. 3. Betik dışında kalan tiyatroluk öğelerin tümü. 4 - Oyun oynama eylemi. 5 - Oyunların oynandığı yapı, alan ya da yer. 6 - Etkinliğine ilişkin olarak tiyatral gereçler ya da yöntemler.

BSTS / Gösterim Sanatları Terimleri Sözlüğü 1983

Yazıma tiyatronun tanımla-
mıyla başlamak istedim. Bel-
ki bir hatırlatma mahiyetinde;
kendime ve okurlara... Aslında
bu tanımlama işini bana bırak-
sanız beni ne denli köşeye sı-
kıştıracığınızı kestiremezsiniz.
Karşılaşmaktan korktuğum
sorular vardır: Edebiyat nedir?
Kendinizi tanımlar mısınız?
Hani saatlerce vakit ayrılmazsa
hep yarım kalmış olacak olan
ve bunun etkisinde de insanda
huzursuzluğa neden olacak so-
rular. Üç-beş kelimeyle geçiş-
tiremediğiniz kavramlar... Ti-
yatro da bunlardan biri işte!

Tiyatro aynadır;

*Tiyatro doğmamış umut-
ların hayalidir;*

*Tiyatro medeniyettir; mü-
kemmelin sunumudur;*

*Tiyatro güldürür; tiyat-
ro ağlatır; düşünmediklerimizi
düşündürendir;*

Tiyatro iyiliğe, bilgeliğe,

*nezakete ... tüm güzelliklere gi-
den yoldur;*

Tiyatro AŞKTIR!

M.Ö 5. yüzyılda Diony-
sos adına düzenlenen şenlik-
lerle ortaya çıkan, serüveni
soluksuz devam eden tiyat-
ronun benim için güzel sanatlar
arasında bambaşka bir yeri
vardır. Her yıl tiyatroların per-

lim? Her seferinde başka başka
tatlar bırakır oyunlar seyircinin
damağında; önce bir sessizlik
anı yaşanır. Bu sessizlikte da-
mağındaki tadın keyfini çıkara-
rısın. Bazen yüzünde, kalbinde
bir gülücüktür kalan, bazen acı
bir burukluk, bazen de her iki-
sinin değişik oranlarda karışı-
mı... Sessizliğin ardından oyun
hakkında konuşmak istersin ya-
nındaki yarinle. Konuşma sıra-
sında, oyunu seyrederken fark
etmediğin detayların ayırdına
varırsın.

Bu sene bir tiyatrosever
olarak iyi bir sezon geçirdiğimi
söyleyemem. İstanbul'dan Bey-

*Tiyatro aşka benzer. İnsanı hazin hazin ağlatır. Ama verdi-
ği acının gücünde bir başka tat bulunur. Tiyatro evrene benzer.
İnsanı doya doya güldürür. Ama yansıttığı tuhaflıklar, gülerken
ağlamak için istekler doğurur.*
(Namık Kemal)

desinin açılmasını beklerkenki
sabırsızlığımı görmelisiniz. Sa-
londa oyunun başlamasına beş
dakika kala dahi heyecanlanan,
sabırsızlanan bir adamın, sezo-
nun kapanışı ile açılışı arasında
geçen 2-3 ay gibi bir süre oyun
izleyememesi... Tarif edeme-
mem ne kadar doğal değil mi?
Sonra oyun çıkışındaki ruh ha-

dağ'a gelişim benim 'tiyatro se-
yircisi' kimliğime ağır bir darbe
vurdu. Haftada 2-3 oyun izle-
yen birisi için tam anlamıyla bir
çöküş olduğunu söyleyebilirim
yaşadıklarımın. Ama burada da
tiyatro adına iyi şeyler, hem de
çok iyi şeyler yapılabileceğine
duyduğum inancım hiç kaybol-
madı. Onun uzaktan ya da ya-

kından olsun bir parçası olmak bana keyif veriyor. Ve şundan herkes emin olsun ki bu keyfi elimden almaya kimsenin gücü yetmez. Her zaman söylediğim gibi: “ Herkese, her şeye, tüm engellere rağmen, isyankâr bir ruhla, inadına TİYATRO!”

İyi bir internet kullanıcısı değilim; fakat buna rağmen öğrencilerimi internetin karanlık dehlizlerinde sanatın ışığıyla aydınlatabilmek adına Facebook’ta bir sayfa açtım: TİYATRO DÜNYAMIZ. Bu adres üzerinden öğrencilerimle bugüne kadar yaptığım amatör tiyatro çalışmalarımı, tiyatro üzerine sözlerimi, zaman zaman yazdığım şiirleri, profesyonel oyunlarının tanıtımlarını vs. paylaşıyorum. Bu adres üzerinden de paylaştığım bazı sözlerimi yazımın sonuna eklemek isterim. Sevgiyle, en çok da tiyatroyla kalın; çünkü tiyat-

**Tiyatrosu olan bir
ülkede kötülükler,
çirkinlikler, yanlışlıklar
sürüp gitmez.
William Hazlitt**

rosuz sevgi hep bir parça eksik kalacaktır. Hani tuzsuz bir yemek, şeker katılmamış bir tatlı denemesi gibi. Ne bileyim, sizin de böyle örnekleriniz vardır değil mi?

- Sahne öncesi eli ayağı titrerken, sahneye adımını atar atmaz rolünün hakkını veren kişidir oyuncu!

- Hiçbir zaman yalnız dolmam, yanımda, beraberimde gelen yüzlerce hatta binlerce insan vardır; çünkü okuyan, hayatı paylaşan insanların kalbi, zihni bir zamanlar, belki yıllar önce güzel vakit geçirdiği insanlarla doludur...

- Güzel günler geride

kalmaz, beraberimizde gelir bizim...

- Yalnızlık çevrende birilerinin olup olmamasıyla alakalı değildir. En büyük yalnızlıklar kalabalıklar arasındayken yaşanır.

- İnsanlar ki evler gibidir; bir gün heybetini, ihtişamını yitirir, yüzüne bakılmaz hale gelir, yalnız kalır.

- Tiyatro, ağzında bakla ıslanmayan insan gibidir; gördüğü her şeyi binlerce insana sahneler, duyurur.

- Oyuncu rolüne ne kadar girebiliyorsa, kahramanını ne kadar hissedebiliyorsa içinde, işte o denli başarılı bir oyuncudur.

- Tiyatro kah güldürür, kah ağlatır; ama daima gerçekleri söyler!

- Oyuncunun sermayesi oyun öncesi duyduğu heyecandır.

I

Gözlerin ki
Yeşiline vurgunum dağlardan öte
Bağlanırım sularına
Işığına, sıcaklığına...

Gözlerin ki
Bir masaldır;
Küçükken annemden dinlediğim
Sıcak, samimi, büyüğü...

Gözlerin ki,
Ben, ben değilimdir baktığım zaman,
Rengim mi atar, utanır mıyım?
Bilmem ki o zaman,
O anlar ben ne haldeyim?

II

Bırak yeşilinde kalayım gözlerinin
Büyüsüne kapılayım umarsızca
İzin ver ki
Yüzebileyim sevdanın enginlerine.

Bilmezsın,
Kaç gecem sabahı olmadı,
Kaç duvar kırmızıya boyandı yumruklarımınla...

Bırak vurulayım kurşunlarıyla gözlerinin...
Gözlerin ki,
Yüzüncü ismidir Tanrı'nın,
41. odayı açan anahtardır.
Bırak, bırak kalayım orada...

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Haluk SEYİT' in girişimleriyle Beydağ Cumhuriyet Lisesi öğretmen ve öğrencilerinden oluşan 35 kişi Konak Sahnesi'ndeki Arap Abdo isimli oyunu ücretsiz olarak izledi...

Konak Sahnesi'ne gitmemizde bize taşıt sağlayan Beydağ Belediye Başkanı Süleyman Vasfi ŞENTÜRK' e teşekkür içerikli bir ziyaret gerçekleştirdik.

Okulumuz İngilizce Öğretmeni Mesut İŞLEKKOL koordinatörlüğünde Kelime Türetme Turnuvası gerçekleştirildi. Bu turnuva öğrencilerin keyifli vakit geçirmesini sağladığı gibi arkadaşlık ilişkilerine, zeka gelişimlerine, okula olan bağlılıklarına olumlu anlamda katkısı oldu.

Bu ziyaret sırasında çıkarmayı düşündüğümüz okul dergisi üzerinde de konuştuk. Yaptığımız çalışmayı takdir eden Belediye Başkanımız derginin basım aşamasında maddi her türlü desteği sağlama sözü verdi.

Bu anlamda verdiği tüm destekler için kendisine çok teşekkür ederiz.

Nevruz kutlamaları okulumuz bünyesinde gerçekleşti.

Yerli Malı Haftası' nı tüm okul olarak kutladık...

İzmir'de gerçekleştirilen liselerarası bilgi yarışmasına katıldık. Bizim için eğlenceli, deneyim dolu bir etkinlik oldu.

Okulumuzun tanıtım filmi Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Haluk SEYİT koordinatörlüğünde çekildi. Tanıtım filminde Esin AKKİN ve Münevver DERELİ isimli öğrencilerimizin katkıları anılmaya değerdir.

Okulumuz Psikolojik Danışmanı Oya CANBEK “Sınav Kaygısı” ve “YGS Veli Bilgilendirme” başlıklı seminerleri düzenledi.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı’ nı Ulu Önder **Mustafa Kemal ATATÜRK**’ ün sonuna kadar güvendiği gençliğe yakışır şekilde kutladık.

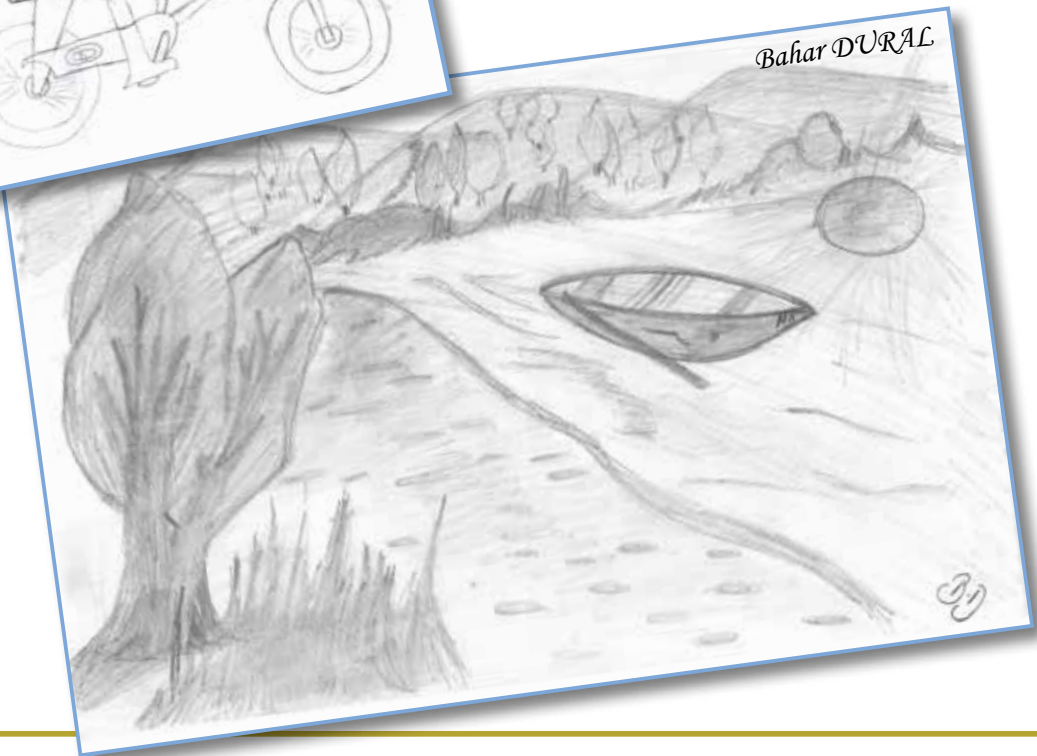
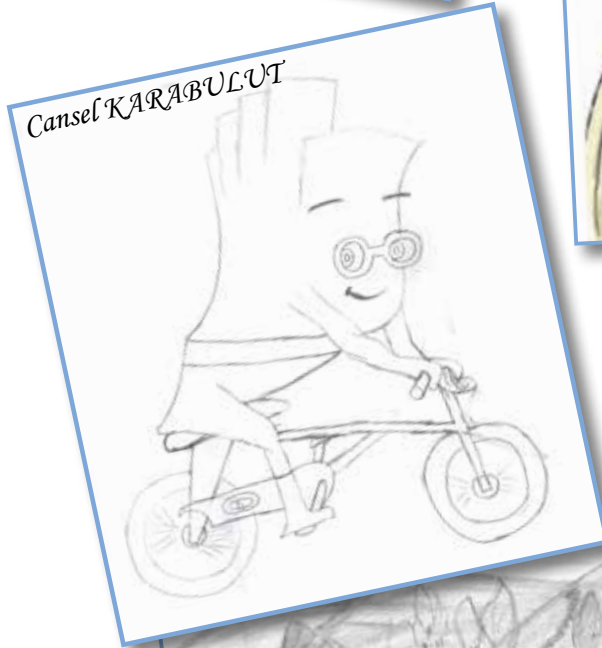

Üniversite Tanıtım Günleri’ ne katıldık.

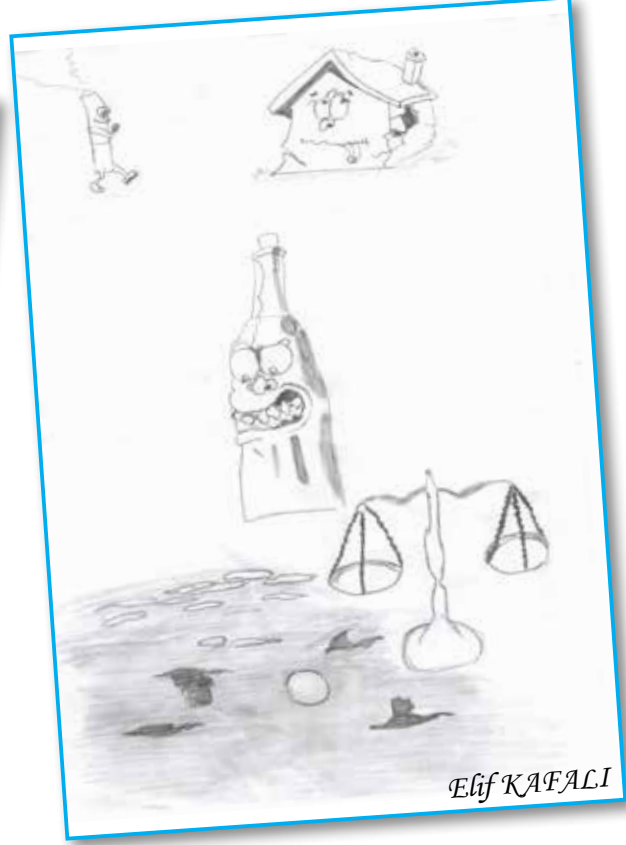
Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni Haluk SEYİT, tiyatro sevdalısı olmaya aday gençlerle **Üstün DÖKMEN**’ in Komşu Köyün Delisi isimli oyununu hazırlıyor. Gösteri tarihi olarak da 6 Haziran Cuma günü planlanmaktadır.

Öğrencilerimizden Çizgiler

Cansel KARABULUT

Cansel
KARABULUT

Elif KAFALI

Yasemin ÇİL 11-C

HsySüz

Kader GÜNAY 10-B

